

На слѣдующий день, рано излѣзохме съ барона отъ квартирата и тръгнахме изъ града, улицитѣ на който бѣха прѣпълнени съ разнокалибренъ народъ. Първата ни работа съ барона бѣше да посѣтимъ прочутата джамия на Султанъ Селима и безистена.

Въ джамията ни посрѣщна ходжата, който, на гледъ, твърдѣ любезно се взе да ни показва примѣчателноститѣ на джамията. Като разгледахме вътрѣшността на джамията, азъ останахъ смаянъ отъ грандиозността и красотата на това чудно човѣческо творение, множеството колони, стѣнитѣ и пода на което бѣха отъ чистъ бѣлъ мермеръ. Поискахме да се възкачимъ и на минарето, но ни се каза да заповѣдаме слѣдъ малко. Отъ тамъ отидохме въ безистена, който, както и улицитѣ, бѣше прѣпълненъ съ множество народъ. Тукъ имаше много руски офицери и чиновници.

Турцитѣ, насѣдали прѣдъ кафенетата, или дюкениитѣ си, мълчишката пушаха своитѣ паргилета и дългитѣ си чубуци и, намръщени и наежепи, гледаха, съ затаена, но безсилна злоба и ненависть, на минавающитѣ по улицитѣ „гяури“. Тѣ не скриваха своята ненависть и не испущаха случая отъ да не отмѣстятъ за поражението и унижението, които се нанесоха на армията и „девлета“. Напримѣръ, прѣди десетина дена било намерено тѣлото на единъ руски полковникъ, убитъ отъ Турцитѣ и хвърленъ въ единъ кладенецъ въ турската махала.

Разнитѣ антики и костюми, които се продаваха въ безистена, бѣха толкова скѣпи, щото не бѣха достъпни за всѣкого. Тѣй като въ самото здание имаше голѣма навалица народъ, отъ който мъчно бѣше човѣкъ да мине, ний напустнахме безистена и отидохме да обѣдваме.

Въ Едрене прѣстояхме една недѣля и на 14 Априлъ се опжтихме назадъ за Котелъ, — по желѣзницата до Нова Загора, а отъ тамъ прѣзъ Сливенъ и с. Ичера за Котелъ. Понеже не бѣше извѣстно, кога ще пристигне трена отъ Цариградъ за Нова-Загора, то ний бѣхме принудени почти цѣлъ день да чакаме на станцията. И, като тръгнахме, на слѣдующия день присти-